

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 42/21

Luksemburg, 17 marca 2021 r.

Wyrok w sprawie C-64/20

UH / An tAire Talmhaíochta Bia agus Mara, Éire agus An tArd-Aighne

Sąd państwa członkowskiego jest obowiązany wykonać przyznane mu przez prawo krajowe uprawnienie do wydania orzeczenia stwierdzającego, że państwo to nie dokonało prawidłowej transpozycji dyrektywy Unii i że ma ono obowiązek usunąć to uchybienie

Wspomniany sąd nie może pominąć nałożonego na to państwo członkowskie obowiązku dokonania transpozycji dyrektywy ze względu na rzekomo nieproporcjonalny charakter tej transpozycji, którego źródłem miałyby być przyszła zmiana wymogów wynikających z prawa Unii

UH, obywatel irlandzki, którego językiem ojczystym jest irlandzki i który pochodzi z Gaeltacht Galway (regionu Galway, Irlandia), stwierdził, że informacje dołączone do weterynaryjnych produktów leczniczych są sporządzane wyłącznie w języku angielskim. Według niego dyrektywa 2001/82¹ wymaga, aby informacje te były sporządzane w obu językach urzędowych Irlandii, a mianowicie w języku irlandzkim i w języku angielskim. W dniu 14 listopada 2016 r. UH zwrócił się do Ard-Chúirt (wysokiego trybunału, Irlandia) o stwierdzenie, że transpozycja tej dyrektywy jest nieprawidłowa, a w konsekwencji o zobowiązanie Irlandii do zmiany obowiązujących w tym państwie przepisów prawa.

Ard-Chúirt stwierdził, że irlandzkie przepisy dotyczące oznakowania opakowań i ulotek dołączonych do weterynaryjnych produktów leczniczych są niezgodne z ustanowionymi w dyrektywie wymogami językowymi, a tym samym naruszają art. 288 TFUE². Sąd ten zauważył jednak, że rozporządzenie 2019/6³, które ma zacząć obowiązywać w dniu 28 stycznia 2022 r., pozwala na to, aby informacje, które powinny znajdować się na opakowaniach zewnętrznych, opakowaniach wewnętrznych i ulotkach dołączonych do weterynaryjnych produktów leczniczych były redagowane w języku irlandzkim lub w języku angielskim. W związku z tym uznał on, że zmiana prawa irlandzkiego zmierzająca do zapewnienia jego zgodności z dyrektywą przyniosłaby skarżącemu ograniczoną i tymczasową korzyść, podczas gdy dostawcy i dystrybutorzy weterynaryjnych produktów leczniczych napotkaliby trudności, które mogłyby wywołać poważne konsekwencje dla zdrowia zwierząt, a także dla sytuacji gospodarczej i społecznej Irlandii.

W odpowiedzi na złożony przez ten sąd wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym **Trybunał orzekł, że art. 288 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by sąd krajowy, który w ramach postępowania przewidzianego w tym**

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/82/WE z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. 2001, L 311, s. 1), zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/28/WE z dnia 31 marca 2004 r. (Dz.U. 2004, L 136, s. 58). Dyrektywa 2001/82 stanowi w szczególności, że opakowania zewnętrzne lub pojemniki weterynaryjnych produktów leczniczych muszą zawierać obowiązkowe informacje dotyczące środków leczniczych, w tym nazwę, sposób podawania, formę, skład, oznaczenie partii towaru, numer pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, oznaczenie gatunków zwierząt i zalecane dawki. Artykuł 58 ust. 4 dyrektywy stanowi, że informacje te powinny być sporządzone „w języku lub językach kraju, w którym są one wprowadzane do obrotu”.

² Artykuł 288 akapit trzeci TFUE stanowi, że „dyrektywa wiąże każde państwo członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawia jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków”.

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych uchylające dyrektywę 2001/82 (Dz.U. 2019, L 4, s. 43). Artykuł 7 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi, że obowiązkowe informacje sporządza się „w język[u] urzędowy[m] lub język[ach] urzędow[y]ch państwa członkowskiego, w którym weterynaryjny produkt leczniczy jest udostępniany na rynku”.

celu przez prawo wewnętrzne stwierdził, że państwo członkowskie, do którego sąd ten przynależy, nie wypełniło ciążącego na nim obowiązku prawidłowej transpozycji dyrektywy 2001/82, odmówił – ze względu na to, że przepisy prawa krajowego wydają mu się zgodne z rozporządzeniem 2019/6, które uchyliło tę dyrektywę i które zacznie być stosowane z dniem 28 stycznia 2022 r. – wydania orzeczenia stwierdzającego, że owo państwo członkowskie nie dokonało prawidłowej transpozycji tej dyrektywy i że jest ono zobowiązane do usunięcia tego uchybienia.

Ocena Trybunału

Trybunał przypomniał, że zobowiązanie państw członkowskich do osiągnięcia rezultatu wskazanego w dyrektywie, jak również powinność podjęcia wszelkich właściwych środków ogólnych lub szczególnych w celu zapewnienia wykonania tego obowiązku, ciąży na wszystkich organach tych państw, w tym, w granicach ich kompetencji, na organach sądowych⁴. Trybunał wskazał ponadto, że prawo irlandzkie umożliwia jednostkom uzyskanie orzeczenia sądowego stwierdzającego, że Irlandia nie dokonała prawidłowej transpozycji dyrektywy Unii i ma obowiązek dokonać jej transpozycji, przy czym sądom krajowym pozostawia się możliwość odmowy wydania takiego orzeczenia z określonych w tym prawie względów.

W omawianej sprawie sąd krajowy stwierdził nieprawidłową transpozycję dyrektywy 2001/82. **Trybunał zauważył w tym względzie, że okoliczność, iż przepisy prawa irlandzkiego okazują się już zgodne z rozporządzeniem 2019/6, które będzie stosowane od dnia 28 stycznia 2022 r., nie może podważyć stwierdzenia niezgodności tych przepisów z prawem Unii do tego dnia, ani tym bardziej uzasadniać takiej niezgodności.** Do chwili uchylenia dyrektywy 2001/82 przez wskazane rozporządzenie przepisy tej dyrektywy zachowują bowiem swój wiążący charakter. **Jedynie Trybunał może, w drodze wyjątku oraz kierując się nadrzędnymi przesłankami pewności prawa, tymczasowo zawiesić skutki przepisu prawa Unii w odniesieniu do prawa krajowego sprzecznego z tym przepisem.**

W związku z tym Trybunał orzekł, że art. 288 TFUE stoi na przeszkodzie temu, by sąd krajowy mógł pominąć nałożony na państwo członkowskie, do którego sąd ten przynależy, obowiązek dokonania transpozycji dyrektywy, ze względu na rzekomo nieproporcjonalny charakter tej transpozycji, jako że mogłaby ona okazać się kosztowna lub zbędna z uwagi na przyszłe uchylenie tej dyrektywy. Zadaniem sądu krajowego jest zatem przyjęcie wszelkich właściwych środków ogólnych lub szczególnych w celu zapewnienia osiągnięcia ustanowionego we wspomnianej dyrektywie rezultatu, a tym samym wydanie orzeczenia, którego domaga się skarżący.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotykają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” 📡 (+32) 22964106

⁴ W tym względzie należy przypomnieć, że art. 4 ust. 3 akapit drugi TUE stanowi, iż „państwa członkowskie podejmują wszelkie środki ogólne lub szczególne właściwe dla zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z traktatów lub aktów instytucji Unii”.